

Jáchim Legrup

Melankólia

a tapasztalás túréshatárán

Momentum

prológus

A töprengés menekvés a valóságtól
Sokszor nem akart, nem tudott
Csak a rendszer által okozott
Pillanattömeg, hol a tobzódó
Bölcsélet meginog
S a fáradt, asztalra tett karon
A fej támasztva áll karón

Kinyitod a berekesztett ajtót
Hová csak mint sajtó fájdalom
Áramlott be addig az értelem
S a szélesedő réseken
Az érzet egyre növekvőn formálódik
Elmélkedést átfon, s mód is
Nyílik
Lemérni mindazt, ami felgyülemlett
Halmazokba pakolod
A megszültet

—□—

Kontinuum

Ne csak szüless!

Az első nagy levegővétel, mikor kinyílik
A világ, tüdeje furcsa keveréssel telik
Benne megannyi ismeretlen érzéssel
Mit az orron elhelyezett résen
Szippantasz be

Sötétségből mászol elő, kinyílik a leragadt
Szempár, minek addig hasznát
Nem tapasztaltad

Megijedni nincs időd
Már teszik rád a kendőt
Várod a folytatást becsomagolva
Mi egymást követi oly gyorsan
Egy követhetetlen sorban
Úgy mondják, sorsban

Ez vagy itt kívül, elszenderülsz
Tetszik vagy sem, arra is sor kerül
Hogy a folyton megismert világ
Szép lassan kimerül

Ne csak szüless hát
Ne csak birtokold tested
Nem elmúlás a halál
Bárhogy keresed
Csak egy számadás

*

Agyanyag

Az ember mint olyan nem él
Csak felel, de nem ad választ
Kérdésre kérdést szül elmés
Gondolattal, alátámaszt

Nem az állatot kell ösztönözni
A tudás birtokosát fel kell lökni
Hogy észrevegye a környezőt
S meglépje a következőt

Növekednie kell, növényeket lesnie
Lelkesedve keménynek lennie
Mint a fának törzse, s gyökere
Mélyre ásva magát töltse fel
Hittel
Akarattal, kiszaggatott aggyal
A lyukakon átfolyó anyaggal

*

Megbánt ügy

Haladék a romlott évek bomlásnak indult mezején
Martalék, mit a foltozott akarat kigyúrt mezén
Átüt, vérrel kicsapódva jelzi, nem megy
Csak áll a kínlódás tetején
Megbánt ügy

Menetelés a rosszul fellapozott könyv szerint
Remetelés, minek okaként az elért szint
Sótlan ízzel vág grimaszt arcodra
Édessé még tehető gyakorolva
Jól van

Az idő rabja

Lepereg előtted a sietve élt lét
S most ríva kérsz még egy percet
Neked semmi sem elég

Volt annyi, amennyi, ne akarj többet
Jajgatsz, veszett igazság, semmibe feslett
Tömegzaj, ordítás – ezt hiányolod?
Pörgő napokon mozgalmas, hányatott
Sorsfonál csúszik ki kezedből
Nem hallgatsz magadra, életed temető

Az idő rabja nem látja magát
Tornyosult gondhalmazban ragadt
Hol a szabály feldarál

Pokrócos oltalom alá búj félve
Fékes forgalom, bolyongó haladás
Szánalom reménye

Fehér ösvényen vezető belátás
Minden, mi volt, tovaszálló béke
Az idő csak ártás

*